

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 16Co/590/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6711207570
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 01. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ivica Hanusková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2015:6711207570.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivica Hanuskovej a členov senátu Mgr. Štefana Baláža a JUDr. Alexandra Mojša v právnej veci navrhovateľky F. S., narodenej XX. XX. XXXX, bytom F., J. 7, právne zastúpenej JUDr. Dušanom Kracinom, advokátom, Advokátska kancelária so sídlom Zvolen, Nám. SNP 80/22, proti odporcovi C. F., narodenému XX. XX. XXXX, bytom F. F., Y. XXXX/XX, zastúpeného K.. R. K., narodeným XX. XX. XXXX, bytom F. F., W. X, o zaplatenie 99,50 € s príslušenstvom a o zaplatenie zmluvnej pokuty vo výške 15,92 €, o odvolaní odporcu proti rozsudku Okresného súdu Zvolen č. k. 8C/167/2011-197 zo dňa 19. 11. 2013, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu p o t v r d z u j e .

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresný súd zaviazal odporcu zaplatiť navrhovateľovi istinu vo výške 99,50 € spolu s 9%- tným úrokom z omeškania ročne z dlžnej sumy od 06. 04. 2011 do zaplatenia, ako aj zmluvnú pokutu vo výške 15,92 € do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Okresný súd pri rozhodovaní vychádzal zo skutkového stavu zisteného v konaní, na základe ktorého navrhovateľka, ako jedna zo spoluvlastníčok nehnuteľnosti prenajala časť nehnuteľnosti odporcovi na základe zmluvy o nájme zo dňa 3. 11. 2009. Nájomné bol odporca povinný platiť do mája 2011 s tým, že k skončeniu nájomného pomeru medzi účastníkmi tohto konania došlo na základe vypovedania tejto zmluvy zo strany prenajímateľov listom zo dňa 08. 04. 2011, ktorá bola odporcovi doručená, a v ktorej sa konkrétne uvádza, že vypovedajú nájomnú zmluvu zo dňa 3. 11. 2009. Nájomný vzťah medzi účastníkmi trval do 31. 05. 2011. Okresný súd už vo svojom prvom rozsudku vydanom v tejto veci (sp. zn. 8C/167/2011-71 zo dňa 06. 06. 2012) posúdil otázku charakteru priestorov, ktoré boli predmetom zmluvy o nájme ako priestorov, ktoré spĺňajú charakteristiku nebytových priestorov, ktoré právne posúdenie bolo vyhodnotené ako vecne správne i uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 16Co/233/2012-100 zo dňa 14. 02. 2013, keď tak okresný ako i krajský súd sa podrobne vysporiadali s otázkou charakteristiky a využitia predmetných priestorov, a to konkrétne na str. 6 až 8 uvedeného uznesenia krajského súdu. Okresný súd opätovne poukázal na to, že uvedené predmetné priestory boli posudzované aj v rámci konania na Okresnom súde Zvolen vo veciach pod sp. zn. 14C/168/2011, 14C/137/2011, ktoré rozhodnutia boli potvrdené Krajským súdom v Banskej Bystrici, z ktorých jednoznačne vyplýva, že sporné priestory boli použité na podnikateľskú činnosť, a teda nešlo o priestory, ktoré by mali mať charakter spoločných priestorov nebytového domu, resp. priestory, ktoré by neboli vhodné na prenajímanie v zmysle nájomnej zmluvy uzatvorenej medzi navrhovateľkou, ako jednou zo spoluvlastníčok a odporcom.

Následne sa preto okresný súd v dokazovaní a následnom právnom posúdení zamerl najmä na vysporiadanie s námietkou, v dôsledku ktorej bol jeho predchádzajúci rozsudok zrušený, týkajúcej

sa údajného odovzdania sumy vo výške 100 € pri podpise nájomnej zmluvy, ako aj s námietkou, ktorá bola po prvýkrát vznesená pred odvolacím súdom, a to týkajúcou sa sumy 331,94 €, ktorá bola zložená na spoločný účet prenajímateľov v súlade s čl. 3 zmluvy o nájme. Pokiaľ ide o zaplatenie zábezpeky vo výške 331,94 €, okresný súd uviedol, že uvedená suma mala v zmysle čl. 3 slúžiť ako zábezpeka v prípade skončenia nájmu na úhradu prípadných nedoplatkov za služby, resp. prípadného nedoplatku na nájomnom. Uvedená suma podľa zmluvy mala byť použitá aj na úhradu prípadných škôd spôsobených nájomcom a mala byť zúčtovaná po skončení nájomnej zmluvy - nájomného vzťahu. V zmysle vyššie uvedených skutočností okresný súd uviedol, že pokiaľ nájomný vzťah medzi účastníkmi bol skončený dňa 31. 05. 2011, (a to na základe výpovedi z nájomného vzťahu s tým, že na základe tejto výpovede došlo k skončeniu nájomného vzťahu medzi účastníkmi), a okresný súd v konaní rozhodoval o nájomnom za mesiac apríl 2011, teda v čase, kedy ešte nájomný vzťah medzi účastníkmi ukončený nebol, potom táto suma nemohla byť započítaná na nájomné v období apríl 2011, ak nedošlo ku skončeniu nájomného vzťahu medzi účastníkmi. Okresný súd však navyše poukázal aj na tú skutočnosť, že samotné poukázanie odporcu na zaplatenie tohto preddavku nie je možné chápať tak, že odporca by sa domáhal započítania sumy za nájomné apríl 2011, pretože takéto nájomné mohlo byť zúčtované až po skončení nájomného vzťahu (ako to vyplýva aj z ostatných konaní). Právny zástupca navrhovateľky vo svojich vyjadreniach ešte pred vydaním prvého rozsudku, ale aj po ňom, vysvetlil dôvod, na čo bol použitý preddavok vo výške 331,94 € tak, že tento bol použitý na nájomné za mesiac máj 2011. Zo strany odporcu neboli produkované žiadne dôkazy, ktoré by preukázali, že odporca zaplatil nájomné za mesiac máj 2011 osobitnou platbou vo výške 387 €, a že z tohto dôvodu tento preddavok nemal byť navrhovateľom zúčtovaný na nájomné za tento mesiac. Uvedená zábezpeka bola použitá na zaplatenie časti nájomného za mesiac máj 2011 s tým, že zvyšok do sumy 387 €, ktoré predstavovalo mesačné nájomné t. j. sumy 55,10 € odporca navrhovateľovi už zaplatil. S uvedeným právnym záverom sa stotožňuje aj odvolací súd.

Ohľadne odovzdania sumy 100 € JUDr. H. V., ktorú sumu žiadal odporca započítať, súd vychádzal z výsluchu svedkov a súčasne sa oboznámil aj s právoplatným rozsudkom Okresného súdu Zvolen sp. zn. 14C/168/2011- 101, kde na strane 15 ods. 3 sa výslovne uvádza, že odporca žiadal započítať uvedenú sumu na predmetnú pohľadávku v tomto konaní, ale aj v konaniach vedených pred tamojším súdom pod sp. zn. 6C/101/2011, 8C/167/2011 a 14C/137/2011. Okrem iných skutočností uvedené potvrdzuje aj rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 14Co/418/2012- 136 na strane 3. Aj z uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici 15Co/159/2012-89, v totožnej veci z tej istej nájomnej zmluvy, len v rámci iného navrhovateľa bolo zistené, že (podľa strany 5 ods. 6) v ďalšom konaní sa bude musieť okresný súd zaoberať aj úhradou odporcu ohľadom zaplatených 100 € a na základe vykonaného dokazovania vyhodnotiť, či môže byť daná suma započítaná alebo nie voči uplatňovanej pohľadávke. Z vyjadrenia zástupcu odporcu na pojednávaní dňa 10. 09. 2013 okresný súd zistil, že tento si uvedených 100 € započítal aj v iných konaniach, však vzhľadom na to, že na Okresnom súde Zvolen sú vedené štyri konania, následne sumu 100 € rozdelil pre každé konanie pre 25 €. Právny zástupca navrhovateľky v konaní uviedol, že predmetná pohľadávka 100 € vôbec neexistuje, pretože on nemal nikdy dôvod sumu 100 € bez vydania dokladu od odporcu zobrať, s tým, že uvedenú pohľadávku odporca nikdy nezapočítal a nevzniesol tak, ako to vyžaduje zákon. Vzhľadom na tieto skutočnosti okresný súd vyhodnotil, že započítanie sumy 100 €, prípadne sumy 25 € nie je v súlade s ust. § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka a ust. § 580 Občianskeho zákonníka. Z vyjadrenia odporcu na pojednávaní, že si započítava pohľadávku len vo výške 25 € nebolo zjavné, či si uvedenú pohľadávku započítava voči nájomnému za mesiac apríl 2011, resp. či si ju započítava z časti voči nájomnému a z časti aj voči zmluvnej pokute. Odporca vo viacerých konaniach, nielen pred Okresným súdom Zvolen, žiadal započítať túto pohľadávku, nemohol si potom túto pohľadávku započítavať aj v tomto konaní. Považoval započítací prejav odporcu za nezrozumiteľný, nejasný a neurčitý. Súd ani nemal za preukázané, či zo strany odporcu došlo k tej skutočnosti, že by aj v ostatných konaniach tie sumy, ktoré si chcel započítať znížil o sumu, ktorú si započítava v tomto konaní, teda o 25 € oproti ostatným konaniam. Navyše považoval predmetnú pohľadávku za premlčanú.

O trovách konania okresný súd rozhodne osobitným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej 15 dňovej lehote (§ 204 ods. 1, veta prvá, O. s. p.) odvolanie odporca. Mal za to, že v konaní došlo k procesným pochybeniam, súd nesprávne právne posúdil vec, nevykonal navrhované dôkazy, a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Opätovne namietal, že priestory, ktoré boli predmetom zmluvy o nájme medzi účastníkmi konania, nie

sú priestormi nebytovými a uvedený právny záver vychádza z nejednoznačných a nepriamych dôkazov, ktoré nesvedčia jednoznačne a nespochybniteľne o tom, že by konkrétne ním prenajaté predmetné priestory boli skutočne nebytovými priestormi, na ktoré by sa mal vzťahovať zákon č. 116/1990 Z. z. o nájme a podnájme nebytových priestorov. Poukázal na okolnosti prípadu spočívajúce najmä v tom, že došlo k strate stavebnej dokumentácie, z ktorej by bolo možné zistiť účel, na aký bola stavba povolená, pričom tento predpoklad je pochybný a ničím nepreukázaný, nakoľko v danom prípade sa nejedná o žiadnu stratu pôvodnej dokumentácie, ale len navrhovateľ ju odmieta predložiť, nakoľko by svedčila v jeho neprospech. Naďalej považuje prenajaté sporné priestory len za príslušenstvo domu potrebné na jeho riadne fungovanie, zmenu účelu týchto priestorov pre ich využitie na nebytové priestory určené na podnikanie je možné vykonať len podľa stavebného zákona - jedine rozhodnutím stavebného úradu, k čomu nikdy v minulosti nedošlo, a preto neexistuje žiadne rozhodnutie o zmene účelu ich užívania. Predmetné priestory teda boli a sú príslušenstvom nebytového domu nevyhnutným na jeho riadne fungovanie. Spochybnil dosiaľ vykonané dokazovanie najmä pokiaľ ide o listinný dôkaz - doklad „posúdenie účelu využitia stavby“ zo dňa 18. 11. 2008, ktorý je len všeobecným dokladom a osvedčením o tom, čo je každému všeobecne známe, že totiž predmetná budova ako stavba, v ktorej sa nachádzajú aj ním pôvodne prenajaté priestory je budova nebytová - budova pre administratívu, obchod a služby, avšak vôbec nešpecifikuje jednotlivé priestory, pričom v tejto stavbe sa vždy nachádzali a stále nachádzajú aj také priestory, ktoré stále nie sú nebytovými priestormi, ale tvoria jednoznačne len príslušenstvo domu. V tejto súvislosti poukázal aj na to, že pokiaľ by sa jednalo o nebytové priestory určené na podnikanie, do týchto by štátny orgán musel byť za účelom kontroly vpustený a musela by byť umožnená ich kontrola. Uvedené skutočnosti ale tomu nezodpovedajú, preto kontrola vykonaná nebola s odôvodnením, že sa jedná len o súkromné priestory fyzických osôb, do ktorých nemá právo vstupovať orgán štátnej správy.

Ďalším odvolacím dôvodom bola najmä skutočnosť, že došlo k procesnému pochybeniu v súvislosti s vypočutím svedkov K.. Y. Q. a K.. R. K., pretože skutočnosť, že sumu 100 € skutočne prevzal navrhovateľ v zastúpení R.. H. Kracinom, bola riadne týmito svedkami preukázaná. To, že uvedenú sumu uplatnil aj v iných konaniach bolo logické z toho dôvodu, že nevedel ako s touto prevzatou zálohou 100 € v súvislosti s uzatvorením nájomnej zmluvy zástupca navrhovateľa naložil, keďže vystupoval ako zástupca všetkých štyroch spoluvlastníkov a uzatvárala sa len jedna zmluva o nájme na jeden priestor s ním ako jediným nájomcom. Okresný súd sa nevysporiadal s dôkazmi o prevzatí tejto zálohovej hotovosti súvisiacej s nájmom a naopak, okresný súd sa nedôvodne zaoberal tým, či je jeho započítací prejav zrozumiteľný, jasný a určitý. Nestotožnil sa ani s názorom okresného súdu o premlčaní tejto požiadavky, pretože táto jeho požiadavka o započítanie je uplatňovaná už od samotného počiatku celého súdneho sporu, a preto ju nemožno posúdiť ako premlčanú.

Na záver namietal i rozhodnutie okresného súdu o náhrade trov konania a navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že návrh navrhovateľa zamietne v celom rozsahu, prípadne napadnutý rozsudok zruší a vec vráti na ďalšie konanie.

Navrhovateľka v písomnom vyjadrení k odvolaniu odporcu uviedla, že sa s právnym záverom okresného súdu o tom, že predmetné priestory, ktoré boli predmetom zmluvy o nájme sú nebytovými priestormi, v celom rozsahu stotožňuje a poukázala i na ďalšie konania s totožným právnym záverom, preto námietku týkajúcu sa pochybností o tom, či predmetné priestory sú priestormi nebytovými, nepovažovala za podstatnú. Ak podporne odporca poukazoval v tomto smere na skutočnosť, že v daných priestoroch nebola vykonaná kontrola orgánom štátnej správy práve z toho dôvodu, že nešlo o nebytové priestory, považovala túto skutočnosť tvrdenu zo strany odporcu za zavádzajúcu, nakoľko metrologický inšpektorát má právo kontrolovať len orgány štátnej správy, podnikateľov a iné právnické osoby, a teda nie je oprávnená kontrolovať občanov.

K opakovaným nepravdivým tvrdeniam odporcu ohľadom sumy 100 €, ktoré mali byť odovzdané R.. V. na neznámy účel sa navrhovateľka v konaní už niekoľkokrát vyjadrila, napr. aj v obširnom písomnom vyjadrení zo dňa 14. 11. 2013. Uvedené nepravdivé tvrdenia odporcu podľa nej vyvrátili dvaja navrhnutí svedkovia, ako aj písomné dôkazy predložené v konaní. K námietke týkajúcej sa toho, že jej právny zástupca nevyšliel trovy konania uviedla, že táto skutočnosť nie je pravdivá a poukázala na samotné znenie zápisnice z pojednávania zo dňa 19. 11. 2013. Navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok okresného súdu potvrdil v celom rozsahu ako vecne správny.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.), prejednal odvolanie viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania v zmysle ust. § 212 ods. 1 O. s. p. a bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p. napadnutý rozsudok okresného súdu podľa § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil ako vecne správny.

Odvolací súd na úvod konštatuje, že otázku charakteru priestorov, ktoré boli predmetom zmluvy o nájme, vyhodnotil už vo svojom zrušujúcom uznesení sp. zn. 16Co/233/2012-100 zo dňa 14. 02. 2013, a to konkrétne na strane 6 až 8 odôvodnenia tohto rozsudku a v podrobnostiach na uvedené odôvodnenie opätovne odkazuje. Okresný súd správne posúdil prenajímané priestory ako nebytové a právny vzťah založený zmluvou o nájme potom následne v súlade so zákonom podriadil úprave zákona o nájme nebytových priestorov. Uvedený právny záver pri totožnosti predmetných priestorov bol vyslovený i v rozsudkoch Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 14Co 418/2012, 14Co 417/2012, aj v zmysle ktorých prenajaté priestory spĺňali charakter nebytových priestorov podľa § 1 zák. č. 116/1990 Zb. o nájme a podnájme nebytových priestorov v znení neskorších predpisov. Opätovne odvolací súd poukazuje na (v spise sa nachádzajúce) stanovisko Mesta Zvolen - odbor stavebnej správy zo dňa 18. 11. 2008, v ktorom Mesto Zvolen, ako príslušný stavebný úrad v súlade s § 104 Stavebného zákona po uskutočnení miestneho šetrenia dňa 14. 11. 2008 určil účel využitia stavby, v ktorom sa nachádzajú priestory prenajaté odporcovi tak, že ide o nebytovú budovu - budovu pre administratívu, obchod a služby podľa § 43c ods. 1 písm. b) a c) Stavebného zákona. Pokiaľ odporca namieta, že uvedené stanovisko Mesta Zvolen nie je rozhodnutím v zmysle § 1 písm. a) Zákona o nájme a podnájme nebytových priestorov, teda rozhodnutím stavebného úradu o tom, že prenajaté priestory sú určené na iné účely ako na bývanie, vzhľadom na tvrdenie odporcu, že išlo o spoločné časti a priestory domu, odvolací súd uvádza, že navrhovateľ v súdnom konaní predložil rozhodnutie Mesta Zvolen príslušného stavebného úradu podľa § 119 ods. 3 Stavebného zákona, ktorým bol určený účel využitia stavby, v ktorej sa nachádzajú prenajaté priestory ako nebytová budova - budova pre administratívu, obchod a služby a možno mať za to, že aj priestory, ktoré boli predmetom nájomného vzťahu medzi navrhovateľkou a odporcom majú charakter nebytových priestorov. V konaní nebolo preukázané, že tieto prenajaté priestory slúžili ako spoločné priestory domu, v ktorom sa nachádzali, naopak, v uvedených priestoroch odporca vykonával podnikateľskú činnosť, takže bolo vylúčené, aby tieto priestory slúžili na spoločné užívanie ostatných vlastníkov alebo iných oprávnených osôb nebytového domu, resp. slúžili potrebám celého nebytového domu. Nešlo teda o priestory, ktoré by mohli mať charakter spoločných priestorov nebytového domu. Okresný súd správne posúdil charakter priestorov ako priestory nebytové a správne posudzoval daný vzťah na základe odkazovacej normy § 720 Občianskeho zákonníka podľa osobitného zákona č. 116/1990 Zb., ktorý je vo vzťahu k Občianskemu zákonníku zákonom špeciálnym. Uvedený právny záver nespochybňuje ani tvrdenie odporcu týkajúce sa konštatovania, že okresný alebo i odvolací súd vychádzali z nejednoznačných a nepriamych dôkazov. Jeho tvrdenia týkajúce sa vykonania kontroly sporných priestorov orgánom štátnej správy, prípadne konštatovania, že predmetné priestory slúžia aj na odčerpávanie podzemnej vody a pod., žiadnym spôsobom nespochybňujú vyššie uvedený právny záver, že sporné priestory sú priestormi nebytovými.

V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že i keď článok 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd zaručuje na spravodlivé súdne konanie, neustanovuje žiadne pravidlá pre prípustnosť dôkazov alebo spôsob, ktorým majú byť posúdené; tieto záležitosti preto musia byť primárne upravenú vnútroštátnym právom a vnútroštátnymi súdmi. Ústava Slovenskej republiky neupravuje prípustnosť dôkazov ale ponecháva jej úpravu na príslušné zákony, spravidla na procesné kódexy. Tak isto význam dôkazov a potrebnosť ich vykonania sú otázky, ktorých posúdenie je zásadne v právomoci toho orgánu, ktorý rozhoduje o merite návrhu - inými slovami, právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje právomoc posúdiť to či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03).

Občiansky súdny poriadok ukladá účastníkom konania povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, súd ale nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a záver o tom, ktoré z dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané je vždy vecou súdu (viď § 120 ods. 1 O.s.p.), a nie účastníkov konania. Treba dodať, že aj podľa judikatúry ústavného súdu nepatrí do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenie ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, resp. toho, aby súdy preberali alebo sa

riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS. 3/97, II ÚS. 251/03).

Odporca však listinným dôkazom, ale ani inými dôkaznými prostriedkami nepreukázal, že sporné priestory sú spoločnými priestormi, alebo, že by na tento účel slúžili, naopak v týchto priestoroch vykonával podnikateľskú činnosť. Právne závery okresného a odvolacieho súdu nespochybnil, a to ani skutočnosťami tvrdenými v odvolaní, ak okolnosti kontroly týchto priestorov zo strany štátneho orgánu nie sú pre posúdenie ich charakteru relevantné.

Pokiaľ ide o poskytnutie zábezpeky vo výške 331,94 €, okresný súd v dostatočnom rozsahu vykonal dokazovanie a vyvodil z neho správny právny záver, v zmysle ktorého bola uvedená zábezpeka použitá na zaplatenie časti nájomného za mesiac máj 2011 s tým, že zvyšok do sumy 387 €, ktoré predstavovalo mesačné nájomné, t. j. sumy 55, 10 € odporca navrhovateľke už zaplatil. Dôvodne teda okresný súd poukázal na to, že už len z toho dôvodu, že táto zábezpeka mala byť použitá na zaplatenie nedoplatkov, resp. nájomného, resp. škôd až po skončení nájmu, nemohla predstavovať sumu, ktorá by bola použitá na zaplatenie nájomného v mesiaci apríl 2011, kedy ešte nájomný vzťah trval. Odvolací súd sa s uvedeným právnym záverom okresného súdu stotožňuje.

Okresný súd sa v odôvodnení vysporiadal aj s námietkou týkajúcou sa odovzdania sumy 100 € R..I.V., ktorú sumu si odporca chcel započítať voči pohľadávke navrhovateľky, keďže, podľa odporcu, išlo o sumu odovzdanú právnomu zástupcovi navrhovateľky v súvislosti s vyššie uvedeným nájomným vzťahom medzi účastníkmi konania. Okresný súd však z vykonaného dokazovania nemal za preukázané, že by k odovzdaniu predmetnej sumy právnomu zástupcovi navrhovateľky došlo v súvislosti s nájomným vzťahom účastníkov konania. Odporca nepreukázal účel platby sumy 100 eur navrhovateľke, ak sám uviedol, že tento účel mu nebol známy. Účel platby nebol preukázaný ani z výpovedí svedkov na pojednávaní dňa 10. 09. 2013, keď konkrétne svedok R. K. mal vedomosť len o tom, že odporca mal ísť k právnomu zástupcovi navrhovateľky do miestnosti, v ktorej malo dôjsť k odovzdaniu sumy 100 €. Z jeho výpovede nemožno vyvodit', že by predmetná suma, pokiaľ by i bola odovzdaná R.. V., (ktorý túto skutočnosť poprel), mala súvisieť s predmetom nájmu. Svedkyňa K.. Y. Q. ohľadne okolností zaplatenia sumy 100 € R.. XX. uviedla, že okolnosti vyplatenia tejto sumy získala len ústne od samotného odporcu, keď jednoznačne zdôraznila, že ani sám odporca nevedel za čo má uvedených 100 € zaplatiť. Sám odporca vo svojom písomnom podaní zo dňa 19. 11. 2013 (č. I. 179 spisu) konštatoval, že nevedel na aký účel má uvedenú sumu 100 € R.. V. zaplatiť. V dôsledku tejto okolnosti odporca, na ktorom bolo dôkazné bremeno preukázania účelu tejto platby, toto neunesol a nepreukázal žiadnym spôsobom na aký účel bola suma v prípade, ak bola skutočne odovzdaná R.. V., poskytnutá. V dôsledku toho je možné vyvodit' len okolnosť, že ak k odovzdaniu sumy 100 eur R.. D. V. došlo, išlo by o bezdôvodné obohatenie na strane R.. D. V., a nie na strane navrhovateľky, v dôsledku čoho nie je započítanie možné, ak nejde o vzájomné pohľadávky účastníkov konania (viď. ust § 580 Občianskeho zákonníka).

Aj odvolací súd zdôrazňuje, že započítací prejav ako jednostranný právny úkon, musí spĺňať všetky náležitosti platného právneho úkonu podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého právny úkon sa musí urobiť, okrem iného, i určite a zrozumiteľne, inak je neplatný. Odporca započítací prejav nevykonal určite a zrozumiteľne, v rôznych súdnych konaniach tú istú pohľadávku uplatnil na započítanie voči rôznym veriteľom, na ich rôzne pohľadávky, preto je jeho právny úkon započítania absolútne neplatný aj podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Neurčitosť tohto započítacieho prejavu neodstránil ani v rámci odvolacieho konania. Predmetnú sumu 100 € si odporca žiadal započítať nielen v tomto súdnom konaní, ale ako to vyplýva z konaní vedených pred Okresným súdom Zvolen pod sp. zn. 6C/101/2011, 14C/168/2011, 14C/137/2011, teda aj na iné pohľadávky, pohľadávky ďalších prenajímateľov z titulu nájomného voči navrhovateľke, ktoré si uplatňujú v týchto súdnych konaniach, čo nie je v súlade so zákonom, pretože nie je možné tú istú pohľadávku započítať na rôzne pohľadávky rôznych veriteľov. Uvedený právny záver nespochybnuje ani okolnosť, že odporca na poslednom pojednávaní žiadal započítať len sumu 25 €, ktorá by predstavovala jednu štvrtinu z konaní, ktoré tento čas prebiehajú, pričom niektoré z konaní už boli i právoplatne skončené. Aj v týchto konaniach bolo preukázané, že predmetný započítací prejav odporcu je neurčitý a nezrozumiteľný. Na základe týchto skutočností preto okresný súd dôvodne na započítací prejav odporcu neprihliadal a k započítaniu nepristúpil.

Odvolací súd však v tejto súvislosti konštatuje, že sa nestotožňuje s právnym záverom okresného súdu o premlčaní uvedenej pohľadávky, ak odporca od počiatku tohto súdneho konania, ale i vyššie uvedených, sa domáhal započítania sumy 100 €, a teda aj po úprave jeho nároku zníženej sumy 25 €.

Na záver odvolací súd konštatuje, že okresný súd po zrušujúcom uznesení krajského súdu dostatočne doplnil dokazovanie v zmysle intencií zrušujúceho uznesenia a na základe dostatočne zisteného skutkového stavu vyvodil i správny právny záver o povinnosti odporcu zaplatiť navrhovateľke sumu tak, ako je špecifikovaná vo výroku jeho rozsudku. Odvolací súd sa vo svojom rozhodnutí, resp. v odôvodnení svojho rozhodnutia zameril len na námietky odporcu uvedené v odvolaní, viazaný dôvodmi a rozsahom odvolania, s tým, že argumenty odporcu nepovažoval za okolnosti spochybňujúce právne závery okresného súdu.

Okresný súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia správne zameril len na argumenty, ktoré sú z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považované za rozhodujúce, pretože všeobecný súd, prvostupňový súd, nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Okresný súd stručne a jasne objasnil skutkový, ako i právny základ rozhodnutia, ktorý postačuje pre záver o tom, že nárok navrhovateľky je dôvodný.

Vzhľadom na tieto dôvody, ako aj dôvody, ktoré vo svojom rozhodnutí uviedol súd prvého stupňa, odvolací súd podľa § 219 ods. 1 O. s. p. rozhodnutie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdil.

O náhrade trov konania tak prvostupňového, ako i odvolacieho, rozhodne prvostupňový súd podľa § 224 ods. 4 O. s. p. v spojení s ust. § 151 ods. 3 O. s. p..

Rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.